

VENEMAA VÄLISPOLIITIKA – KORONAPANDEEMIA „POSITIIVNE“ MÕJU

Venemaa juhtkond usub, et lääneriikide demokraatlikele väärtustele tuginev välispoliitika lendab ajaloo prügikasti.

Hübriidrännakud jätkuvad ka 2022. aastal.

Ukraina suunal tõstab Venemaa 2022. aastal nii poliitilisi kui ka sõjalisi panuseid.

COVID-19 epideemia räsib endiselt Venemaa elanikkonda, kuid Venemaa välis- ja julgeolekupoliitilisele enesekindlusele on selle mõju „positiivne”. Riigi juhtkonnas süveneb kindlustunne, et koroonapandeemiaga kaasnevad sotsiaalsed ja poliitilised vastuolud saavad lääneriikide senise inimõigustele ja demokraatlikele väärtustele tugineva välispoliitika lõplikult ajaloo prügikasti. Maailm naaseb tagasi minevikku – Kremli seisukohalt tagasi „normaalsusesse“ – suurriikide huvi(sfääri)de põhise poliitika juurde. Niinimetatud pehme jõud tõrjutakse tagaplaanile, määravaks saab sõjaline võimekus ning selle kasutamise julgus. Selline olukord annab eelise autoritaarsetele riikidele, kus juhtkond ei pea vastutama vaba meedia ees või arvestama ausate valimistega. 2021. aasta detsembris Venemaa esitatud julgeolekugarantiide nõudmised USA-le ja NATO-le on kantud sellest meelsusest ja tagatud sõjalise ähvardusega Ukraina piiri ääres.

Pehme jõud tõrjutakse tagaplaanile, määravaks saab sõjaline võimekus ning selle kasutamise julgus.

2022. aastal näitab Venemaa suuremat riskivalmidust panna täiendavalt proovile Lääne demokraatiate põhimõttekindlus ja ühtsus, sest just demokraatlikes väärtustes näeb Venemaa juhtkond nii vaenlast kui ka ohtu. Nendes väärtustes sisalduvatest kategooriatest – õigusriik, inimõigused, ausad valimised, vaba meedia – kipub Venemaal endal vajaka jääma. Venemaa juhtkonna hirm on mõneti põhjendatud, sest need põhimõtted võivad elanikkonna hulgas tõesti kiiresti

Venemaa telekanali Rossiya-1 jutusaate "60 minutit" saates maniti ebasõbralike riikide nimekirjas ka Eestit..

Allikas: Rossiya-1 jutusaade "60 minutit"

kandepinda leida. Põhjus on lihtne – neil on kalduvus inimeste elukvaliteeti ja ka eneseväarikust oluliselt tõsta ning seetõttu on need paeluvad. Niisuguse probleemiga seisavad ühel või teisel moel silmitsi kõik autoritaarsed süsteemid, kes ikka ja jälle lahendavad selle repressiivmeetmeid karmistades, mille välispoliitiliseks vasteks on välisvaenlase kuvandi pidev kultiveerimine, kaldudes kohati sõjahüsteeriasse.

Venemaa näeb ennast globaalse suurvõimuna, kuid pelgab demokraatlikke riike oma piiri taga.

Ülaltoodust tulenevalt vaatab Venemaa juhtkond rahuloluga, kuidas viimase aasta jooksul rakendatud repressiivmeetmete tagajärjel on naaberriigi Valgevene elanikkond tasalülitatud ning demokraatlikest põhiõigustest ilma jäetud. Seetõttu saab Aljaksandr Lukašenka keskenduda hübriidrünnakule oma Euroopa Liidu naabrite vastu, samal ajal kui Kreml kindlustab tema seljatagust. Hübriidrünnakud jätkuvad ka 2022. aastal.

Teistsugune olukord on Ukrainas. 2021. aastal ilmusid Vladimir Putini ja Dmitri Medvedevi nime all kirjutised, mis sisuliselt eitavad Ukraina õigust suveräänsusele. Aasta jooksul näitas Venemaa, et ta käsitab sõjalist survet naaberriikidele legitiimse poliitikavahendina, koondades massiivse väekontingendi Ukraina piiri äärde. Ukraina kuulumine demokraatlike riikide hulka on Kremlis silmis strateegiline probleem, mis vajab lahendamist, enne kui on hilja.